

ایجاد اجماع و آینده‌ای دموکراتیک در تونس

AFTER THE ARAB SPRING: BUILDING CONSENSUS AND A DEMOCRATIC FUTURE IN TUNISIA

Vision and Motivation

“The people want the fall of the regime!”

“Get out!”

“Government of traitors, resign!”

The thousands of protestors filling central Tunis in October 2013 chanted the very same slogans that had brought down the Ben Ali regime two years earlier – but now they directed their fury at a different government.[1] In the wake of the initial promise of the Arab spring, its birthplace, Tunisia, was now wracked with violence, political paralysis, economic challenges, and deep public discontent.

As one local politician put it, “The crisis in Tunisia is critical. Either it will be resolved in the right direction, [allowing] Tunisia to move toward the establishment of democracy and the rule of law...or, God forbid, we fail to find the necessary consensus. [Then] Tunisia will witness years of darkness that only God knows how long it will last.”[2]

بینش وانگیزه

«مردم سقوط رژیم را می‌خواهند!»

«بروید بیرون!»

«دولت خائن، استعفا!»

هزاران معترض در پایتخت تونس در اکتبر ۲۰۱۳ همان شعارهایی را می‌دادند که رژیم بن‌علی را دو سال قبل سرنگون کرده بود – اما اکنون خشم آن‌ها به سوی دولت دیگری بود.[۱] در پی وعده‌های آغازین بهار عربی، زادگاهش تونس، با خشونت، ناکارآمدی سیاسی، چالش‌های اقتصادی و نارضایتی عمیق عمومی ویران می‌شد.

همان‌طور که یکی از سیاست‌مداران اظهار داشت: «بحران در تونس شدید است. یا از طریق درست حل خواهد شد، که مجوز تونس برای حرکت به سمت استقرار دموکراسی و حاکمیت قانون است... یا، خدایی ناکرده، ما موفق به رسیدن به اجماع لازم نمی‌شویم. [پس از آن] تونس شاهد سال‌های تاریکی خواهد بود که فقط خدا می‌داند چقدر طول خواهد کشید.»[۲]

By mid-2013, the Tunisian government, led by the Islamist Ennahda party, had lost public confidence and failed to produce a constitution for the country. Nonetheless, its response to the thousands of protestors demanding its resignation was to mobilize supporters in a counter-demonstration and to create a front defending its legitimacy.[3] Tunisia was faced with political deadlock.

The Tunisian General Labor Union took up the challenge of finding a way forward. Led by Houcine Abassi, the Union formed a coalition known as the Quartet with three other civil society organizations: the Tunisian Employers' Union, the Tunisian Bar Association, and the Tunisian Human Rights League. In this way, the Union acted as a neutral third party that could mediate between the government and opposition, moving the country towards consensus.

Goals and Objectives

The Union's goal was to bridge the divide between the government and the opposition, pushing both to compromise in order to establish a truly democratic system of governance. In order to do so, the Union sought to initiate a national dialogue. The Union's first attempt to launch such a dialogue, in October 2012, failed because it did not receive support from all the major political parties; however, in September 2013, as the situation in Tunisia deteriorated, the Union renewed its efforts.[4]

This time, the Union, together with the other Quartet members, succeeded in bringing the political parties to the negotiation table. While initially only parties represented in the National Constituent Assembly (NCA) were included, dozens of unrepresented parties and non-party-affiliated individuals quickly protested their exclusion. The Quartet then agreed to include one representative from each of 21 parties, thereby giving the dialogue process greater inclusivity and legitimacy.[5]

During the negotiations, the Quartet presented the parties with a roadmap forward that addressed Tunisia's governmental, constitutional, and electoral needs. The proposed plan's three steps included: the replacement of the current prime minister and cabinet; the formation of a

تا اواسط ۲۰۱۳، دولت تونس، به رهبری حزب اسلام‌گرای «نهضت»، اعتماد عمومی را از دست داد و در تهیه قانون اساسی برای کشور ناموفق بود. با این حال، پاسخش به هزاران معترض خواستار استعفای این حزب، بسیج حامیان در یک ضد تظاهرات و ایجاد یک جبهه برای دفاع از مشروعیتش بود.[۳] تونس با یک بن‌بست سیاسی مواجه شده بود.

اتحادیه عمومی کارگران تونس چالش پیدا کردن راهی رو به جلو را قبول کرد. به رهبری حسین عباسی، اتحادیه ائتلافی را به نام ائتلاف چهارگانه همراه با سه سازمان جامعه مدنی دیگر تشکیل داد: اتحادیه کارفرمایان تونس، کانون وکلای تونس، و انجمن حقوق بشر تونس. به این ترتیب، اتحادیه به عنوان شخص ثالث بی‌طرفی که می‌توانست بین دولت و مخالفان میانجی‌گری کند عمل کرد، که کشور را به سمت اجماع برد.

اهداف و مقاصد

هدف اتحادیه این بود که شکاف بین دولت و مخالفان را پر کند، و هر دو را به سازش برای استقرار سیستم حاکمیت دموکراتیک واقعی سوق دهد. به منظور انجام این کار، اتحادیه در پی شروع یک گفتگوی ملی بود. اولین تلاش اتحادیه برای شروع چنین گفتگویی، در اکتبر ۲۰۱۲ شکست خورد چرا که حمایتی از سوی تمام احزاب سیاسی اصلی دریافت نکرد. اما در سپتامبر ۲۰۱۳، از آنجایی که وضعیت در تونس رو به وخامت گذاشت، اتحادیه تلاش‌های خود را از سر گرفت.[۴]

این بار، اتحادیه، همراه با سایر اعضای ائتلاف چهارگانه در آوردن احزاب سیاسی به پای میز مذاکره موفق شد. در حالی که در ابتدا، تنها احزاب دارای نماینده در مجلس ملی موسسان (NCA) حضور داشتند، ده‌ها حزب فاقد نماینده و افراد بدون وابستگی حزبی به محرومیت خود اعتراض کردند. سپس ائتلاف چهارگانه با گنجاندن یک نماینده از هر ۲۱ حزب موافقت کرد. بنابراین به پروسه گفتگو دایره شمول و مشروعیت بیش‌تری داد.[۵]

در خلال مذاکرات، ائتلاف چهارگانه یک برنامه به احزاب ارائه کرد که نیازهای حکومتی، قانون اساسی و انتخاباتی را مورد توجه قرار می‌داد. سه مرحله طرح پیشنهادی عبارت بودند از جایگزینی نخست‌وزیر فعلی و کابینه، تشکیل یک کمیسیون مستقل انتخاباتی جدید برای

new independent electoral commission to prepare for and oversee new elections in 2014; and the creation and approval of a new constitution.

Each party was given 48 hours to review the roadmap, after which the long negotiation process followed. While the talks were initially expected to last a few weeks, they lasted nearly three months, almost coming to a halt again and again as political parties resisted compromise and the government clashed with the opposition regarding when to implement the roadmap.[6] Nonetheless, shortly after the dialogue began in October 2013, Rashed Ghannoushi, founder of Ennahda, told a group of reporters, "The train out of this crisis is on the tracks, and we are now on the way to finishing our transition to elections." [7]

Leadership

The national dialogue succeeded in leading Tunisia out of its political crisis in large part due to the leadership of the Union with Houcine Abassi at its helm. The Union is well established as an integral part of Tunisia's political development, dating back to its founding during the 1946 fight for independence from France. During decades of one-party rule, the Union offered a democratic space for dialogue among members of the opposition. The Union now represents more than one million unionists out of Tunisia's total population of ten million, with branches in every province. Its members include both working-class laborers and middle-class professionals such as teachers and doctors, giving the Union the ability to serve as a civil society link between the state and society as a whole.[8] As a result, the Union has been described as "perhaps the only organization whose power and legitimacy rival the Islamists." [9]

آماده‌سازی و نظارت بر انتخابات جدید در سال ۲۰۱۴، و تهیه و تصویب قانون اساسی جدید.

بعد از آن که روند مذاکرات طولانی طی شد، به هر حزبی ۴۸ ساعت وقت داده شد تا این برنامه را بررسی کند. در حالی که ابتدا انتظار می‌رفت مذاکرات چند هفته طول بکشد، حدود سه ماه به طول انجامید. مذاکرات به علت آن که احزاب سیاسی در برابر سازش مقاومت می‌کردند و دولت با مخالفان در مورد زمان اجرای برنامه موافق نبود، چندین بار متوقف شد.[۶] با این حال مدت کوتاهی بعد از این که گفتگوها در اکتبر ۲۰۱۳ شروع شد، راشد غنوشی، بنیان‌گذار حزب نهضت، به گروهی از خبرنگاران گفت: «قطار بیرون از این بحران در حرکت است، و ما هم اکنون در راه اتمام گذار به انتخابات هستیم.» [۷]

رهبری

گفتگوی ملی در هدایت تونس برای خارج شدن از بحران سیاسی‌اش در بخش بزرگی موفق شد و آن هم به دلیل رهبری اتحادیه با سکان‌داری حسین عباسی بود. اتحادیه به عنوان بخشی ضروری از توسعه سیاسی تونس

به خوبی تثبیت شده است و قدمت آن به تأسیس‌اش طی جنگ برای استقلال از فرانسه در سال ۱۹۴۶ برمی‌گردد. طی دهه‌های حاکمیت تک‌حزبی، اتحادیه فضایی دموکراتیک برای گفتگو میان اعضای اپوزیسیون فراهم کرد. اتحادیه در حال حاضر بیش از یک میلیون نفر - از جمعیت

ده میلیونی تونس - عضو دارد، با شعبه‌هایی در هر استان. اعضایش شامل کارگران طبقه کارگر و متخصصان طبقه متوسط مانند معلمان و پزشکان می‌شود که به اتحادیه توانایی می‌دهند به عنوان پیوند جامعه مدنی بین دولت و جامعه به عنوان یک کل خدمت کند.[۸] در نتیجه، اتحادیه به عنوان «شاید تنها سازمانی که قدرت و مشروعیتش با اسلام‌گرایان برابری می‌کند» توصیف شده است.[۹]

Abassi, however, was a relatively unknown figure in Tunisia until he became secretary general of the Union in December 2011.[10] As Abassi rose through the ranks of the Union, he gained experience that proved invaluable during the national dialogue process. Abassi honed his mediation skills by balancing the needs and perspectives of different worker groups. People describe him as quiet, a good listener, and someone who leads by example: “an incredibly hard man, a hard, upright, principled man.”[11] One parliamentarian described Abassi’s role during the national dialogue: “He was so stubborn during the negotiations... He had no problem asking the same question again and again for six hours.” This unceasing determination forced the parties to compromise on hard issues.

Throughout the national dialogue process, the Union had to resolve the internal disagreements between its many members, taking into account differing regional, political, ideological, and professional interests.[12] It was also important for the Union to maintain its neutrality in the eyes of the government, the opposition, and the Tunisian people. By forming the Quartet with representatives from other segments of Tunisian society, the Union reinforced its image as a neutral third party that was working towards the interest of Tunisia as a whole.[13]

Civic Environment

Following the ouster of Tunisia’s longtime ruler Zine el Abidine Ben Ali in January 2011, the country embarked on a difficult transition to democracy. In October, the moderate Islamist Ennahda Party won a plurality of seats in the new National Constituent Assembly (NCA). This legislative body’s main task would be to produce a new constitution within one year. Ennahda then formed a coalition government, known as the Troika, with two secular parties. Soon, however, Ennahda began filling government agencies with its own party members and reinstating many of its members who were formerly imprisoned to their old civil service jobs. Critics accused Ennahda of attempting a power grab.[14]

عباسی، اما، یک چهره نسبتاً ناشناخته در تونس بود تا آن‌که در دسامبر ۲۰۱۱ دبیر کل اتحادیه شد.[۱۰] در حالی که عباسی در رتبه‌های اتحادیه ارتقا می‌یافت، تجربیاتی به دست آورد که طی روند گفتگوی ملی بسیار ارزشمند بود. عباسی مهارت‌های میانجی‌گری خود را با برقراری توازن میان نیازها و دیدگاه‌های گروه‌های کارگری مختلف تکمیل کرد. مردم او را به عنوان یک فرد آرام، شنونده خوب، و کسی که به آن‌چه می‌گوید عمل می‌کند توصیف می‌کنند: «یک مرد فوق‌العاده سرسخت، محترم، و مبادی اخلاق».[۱۱] یک نماینده مجلس نقش عباسی را طی گفتگوی ملی این‌گونه توصیف کرده است: «او طی مذاکرات خیلی سرسخت بود... او در پرسیدن یک سوال دوباره و دوباره به مدت شش ساعت مشکلی نداشت.» این عزم راسخ احزاب را مجبور به سازش در مورد مسائل سخت کرد.

در طول فرایند گفتگوی ملی، اتحادیه باید اختلافات داخلی را با در نظر گرفتن منافع متفاوت منطقه‌ای، سیاسی، ایدئولوژیک و حرفه‌ای بین بسیاری از اعضای خود حل و فصل می‌کرد.[۱۲] برای اتحادیه مهم بود که بی‌طرفی خودش را در نگاه دولت، مخالفان و مردم تونس حفظ کند. با شکل‌گیری ائتلاف چهارگانه به همراه نماینده‌هایی از سایر اقشار جامعه تونس، اتحادیه تصویر خود را به عنوان یک شخص ثالث بی‌طرف تقویت کرد که در جهت پیش‌برد منافع تونس کار می‌کرد.[۱۳]

فضای مدنی

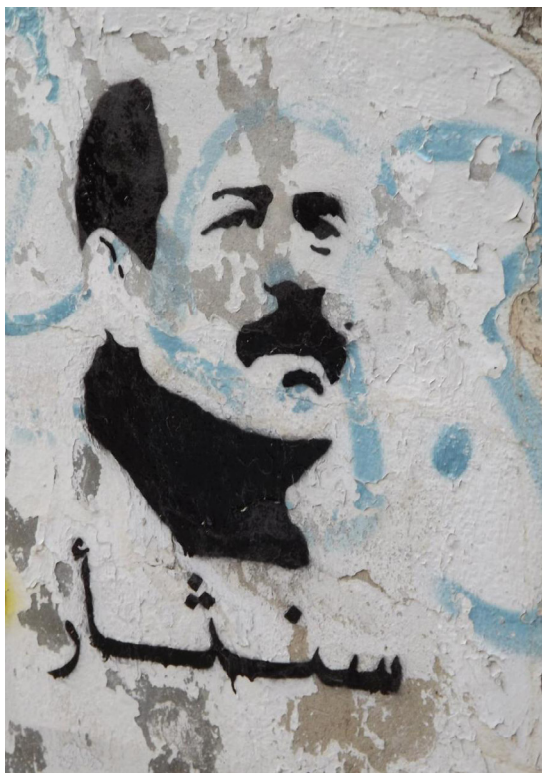
پس از برکناری رئیس‌جمهور پیشین تونس، زین‌العابدین بن‌علی در ژانویه ۲۰۱۱، این کشور گذاری دشوار به دموکراسی را آغاز کرد. در ماه اکتبر، حزب اسلام‌گرای معتدل نهضت اکثر کرسی‌ها را در مجلس ملی موسسان جدید (NCA) به دست آورد. وظیفه اصلی این نهاد قانون‌گذاری، تهیه قانون اساسی جدید در عرض یک سال بود. پس از آن نهضت یک دولت ائتلافی معروف به «ترویکا» با دو حزب سکولار تشکیل داد. با این حال، طولی نکشید که این حزب شروع به پر کردن نهادهای دولت با اعضای خودش کرد و بسیاری از اعضایش را که سابقاً به خاطر مشاغل دولتی‌شان زندانی شده بودند، دوباره منصوب کرد. منتقدان نهضت را به تلاش برای تصاحب قدرت محکوم کردند.[۱۴]

Meanwhile, terrorism and attacks on free expression began to mount, including an attack on the US embassy. The political violence reached a new height when suspected Islamist militants assassinated leftist politician Chokri Belaid in February 2013.[15] In response to this and the overall increase in terrorist attacks, opposition parties accused Ennahda of tolerating extremist groups, leading to protests that swept across Tunisia.[16] The outrage ultimately resulted in the replacement of the presiding prime minister, Hamadi Jebali, by another Ennahda party member and a new cabinet being formed.[17]

Frustration was also building around ongoing economic difficulties, including widespread unemployment that the new government had failed to effectively address. The constitution making process also faced roadblocks. After exceeding its original one-year mandate – a time limit that observers pointed out was unrealistic to begin with – the NCA had succeeded only in producing a series of draft constitutions. In June, a fourth draft was unveiled, and a barrage of criticism swiftly drew attention to previously agreed-upon provisions that had been removed, articles designating Islam as the state religion, restrictions on free expression and assembly, and ambiguities on the equal treatment of women.[18]

In July, yet another opposition leader, Mohamed Brahmī, was assassinated. Public outrage over the government's failure to ensure security and improve the economy now boiled over, as protestors demanded the government's resignation and the dissolution of the NCA. Nearby, the Egyptian military had just deposed the country's elected Islamist president, Mohamed

در همین حال، تروریسم و حملات به آزادی بیان بیش تر شد از جمله حمله به سفارت آمریکا. زمانی که سیاست مدار چپ، شکری بلعید، در فوریه ۲۰۱۳ ترور شد، خشونت سیاسی به نقطه جدیدی رسید.[۱۵] در جواب به این واقعه و افزایش حملات تروریستی به طور کلی، احزاب مخالف نهضت را به مدارا کردن با گروه‌های افراطی محکوم کردند، که منجر به تظاهراتی شد که سراسر تونس را فرا گرفت.[۱۶] خشم عمومی نهایتاً منجر به جایگزینی نخست‌وزیر، حمادی جبالی، با عضو دیگر حزب نهضت شد و یک کابینه جدید شکل گرفت.[۱۷]

سرخوردگی همچنین به دلیل مشکلات اقتصادی مداوم شکل گرفت، که شامل بیکاری گسترده‌ای می‌شد که دولت جدید در مقابله موثر با آن شکست خورده بود. روند تهیه قانون اساسی نیز با موانعی مواجه شده بود. پس از گذشت بیش از یک سال از مأموریت اولیه خود – محدودیت زمانی که ناظران به غیر واقعی بودن آن برای شروع اشاره کردند – مجلس ملی موسسان تنها در

تهیه یک سری پیش‌نویس قانون اساسی موفق شده بود. در ماه جون، از پیش‌نویس چهارم رونمایی شد، و یک مجموعه از انتقادات به سرعت توجهات را به مفادی معطوف کرد که سابقاً بر سر آنها توافق شده بود و حذف شده بودند، موادی که اسلام را به عنوان دین رسمی کشور تعیین می‌کرد، محدودیت‌ها بر آزادی بیان و اجتماعات، و ابهام در رفتار برابر با زنان.[۱۸]

در ماه جولای، یکی دیگر از رهبران مخالف، محمد براهمی، کشته شد. خشم عمومی در شکست دولت در تأمین امنیت و بهبود اقتصاد زیاد شد، طوری که مخالفان خواستار استعفای دولت و انحلال مجلس ملی موسسان شدند. در همان نزدیکی، ارتش مصر به تازگی

Morsi, vividly demonstrating where an inability to reach consensus could lead and spurring Tunisians to find ways to work together. In this tense environment, two thirds of Tunisians believed their country was heading in the wrong direction.[19]

However, the peaceful nature of Ben Ali's fall helped increase the chances of a successful democratic transition, contrasting sharply with the violence that convulsed Syria, Libya, and other countries in the region.[20] So, there were still reasons for hope in Tunisia. The country's relatively homogenous population contrasted with the sectarian and tribal divides in other Arab Spring countries that posed an impediment to cohesive reform processes.[21]

Another important factor that paved the way for successful democracy was the status of Tunisia's military. As opposed to Egypt, where the military is a powerful force that has exerted significant influence over the government, society, and economy, Tunisia's military has historically been a neutral establishment serving civil leaders.[22] The case of General Rashid Ammar poses a striking demonstration of this contrast. Ammar, the head of the Tunisian army under Ben Ali, became a popular hero during the revolution for refusing to fire on protestors. His popularity was such that, in February 2011, participants in a sit-in in Kasbah even called on him to govern the country; however, rather than do so, he declared his support for civilian leaders and retired from the army two years later.[23]

Message and Audience

From the beginning, the Union's message focused on the wellbeing of the Tunisian people as a whole. As the Union's deputy secretary-general put it, "We cannot look after a political party's interests without looking after the national interest... The national interest needs to be the red line for all the political parties." [24] For the dialogue to work, the Union needed both Ennahda and the opposition to soften their positions for the good of Tunisia.

In the wake of the transition from the Ben Ali era, Ennahda emerged as the most organized of Tunisia's political parties. However, the party

رئیس‌جمهور منتخب اسلام‌گرا، محمد مرسی را عزل کرده بود که به وضوح نشان می‌داد ناتوانی در رسیدن به اجماع می‌تواند به کجا منجر شود و مردم تونس را ترغیب کرد تا راهی پیدا کنند که با هم همکاری کنند. در این محیط پرتنش، دو سوم تونسی‌ها اعتقاد داشتند که کشورشان به مسیر اشتباهی می‌رود.[۱۹]

با این حال، ماهیت صلح‌آمیز سقوط بن‌علی در افزایش شانس گذار دموکراتیک موفق کمک کرد. درست برعکس خشونت‌های سوریه، لیبی و سایر کشورهای منطقه را متشنج کرد.[۲۰] بنابراین، هنوز دلایلی برای امید در تونس وجود داشت. جمعیت نسبتاً همگن کشور، برخلاف تقسیمات فرقه‌ای و قبیله‌ای در سایر کشورهای بهار عربی که مانعی بر سر راه پروسه‌های اصلاحی منسجم بود، به این گذار دموکراتیک کمک کرد.[۲۱]

یکی دیگر از دلایل مهمی که راه را برای دموکراسی موفق هموار کرد وضعیت ارتش تونس بود. برخلاف مصر، جایی که ارتش یک نیروی قدرتمندی است که نفوذ قابل توجهی در دولت، جامعه، و اقتصاد دارد، ارتش تونس از نظر تاریخی یک نهاد بی‌طرف بوده که به رهبران مدنی خدمت کرده است.[۲۲] مورد ژنرال رشید عمار نشان بارز این تضاد است. عمار، فرمانده ارتش بن‌علی، در زمان تظاهرات به خاطر خودداری از شلیک به معترضان یک قهرمان محبوب شد. محبوبیت او چنان بود که، در فوریه ۲۰۱۱، تجمع کنندگان در میدان قصبه او را برای حکومت کشور فراخواندند؛ هرچند، به جای این کار، او حمایت خود را از رهبران غیرنظامی اعلام کرد، و دو سال بعد از ارتش بازنشست شد.[۲۳]

پیام و مخاطب

از ابتدا، پیام اتحادیه بر رفاه مردم تونس تمرکز داشت. همان‌گونه که معاون دبیرکل اتحادیه گفت: «ما نمی‌توانیم منافع یک حزب سیاسی را مورد توجه قرار دهیم بدون این که به منافع ملی توجه کنیم... منافع ملی باید خط قرمز برای تمام احزاب سیاسی باشد.» [۲۴] برای این که گفتگو موثر واقع شود، اتحادیه نیاز داشت که حزب نهضت و مخالفان مواضع‌شان را به نفع تونس نرم کنند.

در پی دوران گذار از دوره بن‌علی، نهضت به عنوان سازمان‌یافته‌ترین حزب سیاسی تونس پدیدار شد. به هر حال، حزب تلاش کرد تا از موضع دفاعی تنگ‌نظرانه‌اش

struggled to transition from its insular defensiveness and suspicion of outsiders to a willingness to engage in open, transparent dialogue. Tensions also emerged between Ennahda's more strategically minded national leadership and its grassroots base which is more inflexible on matters of principle such as treatment of members of the old regime.[25]

It therefore was important for the Union to win Ennahda's confidence by showing that the dialogue was not merely an effort to unseat the party. The Union assured party leaders that Ennahda would remain an integral part of the post-negotiation political system. Fortunately, Ghannoushi and other party leaders, while initially hesitant, proved open to compromise – in large part from a realization that not doing so would risk unleashing a crisis similar to what was occurring in Egypt.[26] Ultimately, Ghannoushi signed the road map that required the Ennahda-led government to resign. Later, during the constitution making process, Ennahda agreed to remove both a controversial reference to sharia law and an article that called the status of women “complementary to men” rather than simply equal.

Compromise was also necessary for other parties at the negotiation table. Beji Said Essebsi of Nidaa Tounes, the leading secular opposition party, overcame widespread secularist reluctance to engage in dialogue with Islamists. [27] Many opposition members flatly declared that all Islamists were terrorists, and the secularists who negotiated with Ennahda were attacked for working with the Islamists and giving them democratic support. But, as one secular party leader said, “In the context of the revolution, we were able to dare.”[28]

Outreach Activities

The Quartet played a vital role in ensuring a

و سوءظن به غیر خودی‌ها، به شرکت در یک گفتگوی باز و شفاف گذار کند. تنش همچنین میان رهبری راهبردی ملی نهضت و پایگاه مردمی‌اش که انعطاف‌پذیری کم‌تری نسبت به مسائل اصولی مانند رفتار با اعضای رژیم گذشته داشتند به وجود آمد.[۲۵]

در نتیجه برای اتحادیه مهم بود تا اعتماد نهضت را با نشان دادن این که گفتگو صرفاً تلاشی برای برکناری حزب نیست، جلب کند. اتحادیه به رهبران حزب اطمینان داد که نهضت به عنوان یک بخش تشکیل‌دهنده از نظام سیاسی بعد از مذاکرات باقی خواهد ماند. خوشبختانه، غنوشی و سایر رهبران حزب، در حالی که در ابتدا مردد بودند، نشان دادند که با روی باز با سازش برخورد می‌کنند – بخش اعظمی به علت درک این مسئله بود که عدم گفتگو خطر ایجاد بحرانی نظیر آنچه

در مصر اتفاق می‌افتاد را به همراه دارد.[۲۶] در نهایت، غنوشی برنامه را امضا کرد که نیاز داشت دولت نهضت استعفا دهد. پس از آن، طی روند تهیه قانون اساسی، نهضت موافقت کرد که ارجاع مناقشه‌برانگیز به قانون شریعت و همچنین ماده قانونی‌ای که وضعیت زنان را به جای برابر «مکمل مرد» می‌دانست، حذف شوند.

سازش همچنین برای دیگر احزاب پای میز مذاکره ضروری بود. باجی قائد سبسی از حزب «ندای تونس»، حزب پیش‌تاز سکولار مخالف، بر اکراه گسترده سکولارها برای شرکت در گفتگو با اسلام‌گرایان فائق آمد.[۲۷] بسیاری از اعضای مخالف اعلام می‌کردند که تمام اسلام‌گرایان تروریست هستند، و سکولارهایی که با نهضت مذاکره می‌کردند به خاطر همکاری با اسلام‌گراها و حمایت دموکراتیک از آن‌ها مورد حمله قرار می‌گرفتند. اما، همان‌گونه که رهبر یک حزب سکولار گفت: «در چارچوب انقلاب، ما شهادت داشتیم».[۲۸]

فعالیت‌های فراگستری

اتلاف چهارگانه نقش مهمی در تضمین مذاکرات موفق

successful negotiation. The Union's decision to partner with three other respected organizations increased its moral and economic leverage and promoted widespread public trust in the mediation process.[29] Each organization added to the Quartet's authority; for instance, the Human Rights League (LTDH) is the first independent human rights association in the Arab world.

The Tunisian Bar Association also enjoyed credibility from its long history as "more of an activist organization than merely a professional association," according to its president. Many Tunisian lawyers helped lead the struggle for independence, and the organization's role in the opposition continued under Bourguiba and Ben Ali as well.

The Tunisian Employers' Union (UTICA) increased the Quartet's economic clout and signified a rare, new kind of unity; employers had not worked together with the Union since independence. Together with UTICA, "the [Union's] ability to bring the country to an economic standstill was explicit," making noncooperation from political parties potentially costly.[30]

As a result of the national dialogue, in January 2014 the Ennahda government ceded power to a caretaker government of secular technocrats; the NCA agreed on a commission to oversee elections later in the year; and the assembly passed a new constitution widely praised as one of the most progressive in the region. As one observer put it, the constitution "is a result of consensus, and this is new in the Arab world." [31]

The constitution establishes a civil state whose laws are not based on sharia; 28 articles are dedicated to protecting citizens' rights, the right to due process, and freedom of religion. [32] Article 45 binds the state to protect women's rights and ensure gender parity in elected assemblies – a first in the Arab world. After the vote passing this article, "**the assembly and audience stood up spontaneously and sang the national anthem. There wasn't a dry eye in the house.**" [33]

The Tunisian national dialogue was quickly extolled around the globe as a model for other democratic transitions. In 2014, the Norwegian Nobel Committee accepted the nomination of

ایفا کرد. تصمیم اتحادیه برای همکاری با سه سازمان معتبر دیگر قدرت اخلاقی و اقتصادی‌اش را افزایش داد و اعتماد عمومی را در فرآیند میانجی‌گری بیش‌تر کرد. [۲۹] هر سازمان بر قدرت ائتلاف چهارگانه افزود؛ برای مثال، انجمن حقوق بشر (LTDH) اولین انجمن حقوق بشر مستقل در دنیای عرب است.

همچنین کانون وکلای تونس، طبق گفته رئیسش، به دلیل تاریخ طولانی خود به عنوان «یک سازمان فعال تا صرفاً یک انجمن حرفه‌ای» از اعتبار برخوردار است. بسیاری از وکلای تونس در مبارزات برای استقلال کمک کردند، و نقش کانون در اپوزیسیون همچنین در دوران بورقبیه و بن‌علی ادامه یافت.

اتحادیه کارفرمایان تونس (UTICA) قدرت اقتصادی ائتلاف چهارگانه را افزایش و نوع جدید و نادری از وحدت را نشان داد؛ کارفرمایان با اتحادیه از زمان استقلال کار نکرده بودند. همراه با اتحادیه کارفرمایان تونس، «توانایی [اتحادیه کارگران] در متوقف کردن اقتصاد کشور واضح بود» که عدم همکاری از جانب احزاب سیاسی را بالقوه هزینه‌بردار می‌کرد. [۳۰]

در نتیجه گفتگوی ملی، در ژانویه ۲۰۱۴ دولت نهضت قدرت را به یک دولت سکولار تکنوکرات واگذار کرد، مجلس ملی موسسان با ایجاد کمیسیونی برای نظارت بر انتخابات آن سال موافقت کرد، و مجلس، قانون اساسی جدیدی تصویب کرد که به طور گسترده‌ای به عنوان یکی از مرفقی‌ترین قوانین اساسی در منطقه تحسین شد. همان‌گونه که یکی از شاهدان اظهار کرد، قانون اساسی «نتیجه اجماع است، و این در دنیای عرب جدید است.» [۳۱] قانون اساسی یک دولت مدنی تأسیس کرد که قوانین‌اش بر پایه شریعت نیستند؛ ۲۸ ماده به حمایت از حقوق شهروندان، حق دادرسی، و آزادی مذهب می‌پردازند. [۳۲] ماده ۴۵ دولت را موظف به حمایت از حقوق زنان و تضمین برابری جنسیتی در مجامع انتخاباتی می‌کند – که این در دنیای عرب برای اولین بار اتفاق می‌افتد. بعد از رأی‌گیری نسبت به این ماده، «مجلس و حضار خود به خود ایستادند و سرود ملی را خواندند. هیچ چشم بی‌اشکی در مجلس نبود.» [۳۳]

گفتگوی ملی تونس به سرعت در سراسر جهان به عنوان مدلی برای گذار به دموکراسی تحسین شد. در سال ۲۰۱۴، کمیته نوبل نروژ نامزدی اتحادیه عمومی کارگران

the Tunisian General Labor Union for the Nobel Peace Prize. Meanwhile, Abassi emerged from the process as “a man with popular support and potential for a career in politics.”[34]

Most importantly, ordinary Tunisians benefitted from the national dialogue. “Tunisians didn’t know how to communicate before,” remarked Abdullah Fadhli, of an association of unemployed people. “We were so used to being afraid to say anything of substance outside of our own homes, in case there was an [Constitutional Democratic Rally (RCD)] spy nearby. Now we are learning to talk together again.”[35] The dialogue heralded a new hope for Tunisia and the Arab world: “We did it in a very innovative, democratic way,” one politician said. “I dream that kids who are 15 [now] will look back when they are 60 and say, ‘Those guys put us on the right track.’”[36]

تونس را برای دریافت جایزه صلح نوبل پذیرفت. در همین حال، عباسی از این فرآیند به عنوان «مردی با حمایت مردمی و پتانسیل داشتن منصبی در زمینه سیاست» بیرون آمد.[۳۴]

مهم‌تر از همه آن‌که، مردم عادی تونس از گفتگوی ملی نفع بردند. عبدالله فاضلی یکی از اعضای «انجمن افراد بیکار» گفت: «تونس‌ها قبلاً نمی‌دانستند چگونه ارتباط برقرار کنند. ما قبلاً از گفتن هر چیزی خارج از خانه‌هایمان می‌ترسیدیم، چرا که ممکن بود جاسوسی [از حزب دموکراتیک قانون اساسی (RCD)] در نزدیکی باشد. اکنون، در حال یادگیری گفتگو با هم هستیم.»[۳۵] گفتگو منادی امیدی تازه برای تونس و دنیای عرب بود، یک سیاست‌مدار گفته است: «ما گفتگو را از راه دموکراتیک و نوآورانه‌ای انجام دادیم. من آرزو دارم که بچه‌هایی که اکنون ۱۵ ساله هستند، وقتی ۶۰ ساله شدند به گذشته نگاه کنند و بگویند، آن‌ها ما را در مسیر درستی قرار دادند.»[۳۶]

Footnotes

پانویس

- [1] <http://www.aljazeera.com/news/africa/2013/10/tunisia-protests-urge-government-resignation-2013102372524126573.html>
- [2] <http://www.al-monitor.com/pulse/politics/2013/09/tunisia-opposition-leader-interview-national-dialogue.html>
- [3] <http://www.arab-reform.net/sites/default/files/Redissi%20-%20National%20Dialogue%20in%20Tunisia%20-%20EN%20-%20July%202014.pdf>
- [4] <http://www.theafricareport.com/North-Africa/spotlight-on-tunisi-as-union-leader-houcine-abassi.html>
- [5] <http://www.arab-reform.net/sites/default/files/Redissi%20-%20National%20Dialogue%20in%20Tunisia%20-%20EN%20-%20July%202014.pdf>
- [6] Ibid.
- [7] <http://www.aljazeera.com/news/africa/2013/10/tunisia-pm-pledges-resign-ignite-talks-201310251334486439.html>
- [8] <http://carnegieendowment.org/2014/03/27/how-leftist-labor-union-helped-force-tunisia-s-political-settlement>
- [9] Ibid.
- [10] <http://www.theafricareport.com/North-Africa/spotlight-on-tunisi-as-union-leader-houcine-abassi.html>
- [11] Ibid.
- [12] <http://www.al-monitor.com/pulse/politics/2014/03/tunisia-labor-union-political-balance.html>
- [13] Ibid.
- [14] <http://carnegieendowment.org/2014/03/27/how-leftist-labor-union-helped-force-tunisia-s-political-settlement>
- [15] <https://freedomhouse.org/report/freedom-world/2014/tunisia>
- [16] Ibid.
- [17] Ibid.
- [18] <http://carnegieendowment.org/2014/03/27/how-leftist-labor-union-helped-force-tunisia-s-political-settlement>
- [19] <http://www.al-monitor.com/pulse/originals/2013/09/ennahda-tunisia-resign-missteps-revolution.html>

- [20] <http://www.usip.org/sites/default/files/PW81.pdf>
- [21] Ibid.
- [22] <http://www.cmi.no/publications/file/4935-the-egyptian-military-in-politics-and-the-economy.pdf>
- [23] <http://carnegie-mec.org/publications/?lang=en&fa=55371>
- [24] <http://m.aljazeera.com/story/201382217037349875>
- [25] <http://brook.gs/1GgTFYj>
- [26] Ibid.
- [27] <http://carnegie-mec.org/publications/?lang=en&fa=55371>
- [28] <http://www.nytimes.com/2014/01/29/world/africa/islamist-party-in-tunisia-hands-power-to-caretaker-government.html>
- [29] Carnegie institute
- [30] <http://carnegieendowment.org/2014/03/27/how-leftist-labor-union-helped-force-tunisia-s-political-settlement>
- [31] <http://www.nytimes.com/2014/01/15/world/africa/tunisian-constitution-praised-for-balance-nears-passage.html>
- [32] <http://www.theguardian.com/world/2014/jan/27/tunisia-signs-new-constitution-progressive>
- [33] http://www.washingtonpost.com/opinions/david-ignatius-from-tunisia-hopeful-signs/2014/01/24/f52a7576-8494-11e3-8099-9181471f7aaf_story.html
- [34] <http://www.theafricareport.com/North-Africa/spotlight-on-tunisias-union-leader-houcine-abassi.html>
- [35] <http://carnegieendowment.org/2014/03/27/how-leftist-labor-union-helped-force-tunisia-s-political-settlement>
- [36] <http://www.nytimes.com/2014/01/15/world/africa/tunisian-constitution-praised-for-balance-nears-passage.html>